

Hồi 51

Nhất Chương Sát Tam Thốn Đình

Triển Bạch nhìn Thúy Thúy dịu giọng:

- Đa tạ Thúy muội đã thay ta lo liệu chu toàn, nhưng ta ...

Vừa nói đến đây bỗng thấy Thúy Thúy quắc mắt quát:

- Kẻ nào cả gan rình rập ? Còn chưa chịu hiện thân chịu chết ?

Triển Bạch kinh ngạc ngẩn người, chàng không ngờ tai mắt Thúy Thúy lại tinh tường hơn cả chàng.

Thúy Thúy vừa dứt lời thì ở một bụi rậm gần đó đã có một bóng người như quỷ ảnh xuất hiện, cười lớn nói:

- Bản nhân đang nằm ngủ ở đây, hai người đến quấy rầy làm ta tỉnh giấc còn chưa hỏi tội hai người, ngược lại bị người trách tội ! Hừ !

Dứt lời giũ áo định bỏ đi.

Thúy Thúy hừ lạnh một tiếng, không thấy nàng làm động tác gì, thân hình đã như một làn khói, thoát cái đứng trước mặt đối phương.

Người này thoáng rùng mình, kinh công thân pháp của Thúy Thúy vượt xa sức tưởng tượng của gã, lại không biết Thúy Thúy định làm gì, vội giơ chưởng đặt trước ngực chuẩn bị đối địch.

Triển Bạch lúc này cũng phi thân lướt tới, chừng nhìn rõ mặt đối phương, bất giác buột miệng kêu lên:

- Thì ra là người !

Người kia ngẩn mặt lên trời cười lớn:

- Người không ngờ lại là ta phải chăng ? Không ngờ Vô tình kiếm khách lại có được một vị phu nhân khoan hồng đại lượng như vậy. Xem ra các hạ diễm phúc không nhỏ, thế nào cũng được tam thê tứ thiếp chứ không sai !

Triển Bạch nghe giọng điệu của đối phương đầy vẻ trêu chọc đỏ mặt ấp úng:

- Phàm Tố ... huynh, lâu ngày không gặp. Phàm huynh lại trêu ghẹo tại hạ rồi ...

Thì ra người này chính là Phàm Tố Loan, thiên kim tiểu thư của Kỳ Lâm trang, đang trong trang phục của nam nhân. Triển Bạch thấy nàng cải dạng nam trang nên cũng theo đó mà gọi Phàm Tố huynh.

Không ngờ Thúy Thúy cười lạnh nói:

- Người tưởng cứ ăn mặc như vậy là có thể che mắt được ta sao ? Hừ ta đã sớm nhận ra người là nữ nhân rồi !

Nhãn quang của Thúy Thúy quả nhiên lợi hại, khiến Phàm Tố Loan đỏ mặt không biết dùng lời lẽ gì để đối đáp nữa.

Lần trước khi gặp Uyển Nhi, hai người đã đánh nhau trời long đất lở, Triển Bạch sợ Thúy Thúy lại nổi máu ghen thì phiền, vội chen lời:

- Thúy muội bất tất phải nghi ngờ điều gì. Phàm cô nương trước nay quen cái dạng nam trang.

Thúy Thúy mặt đang nghiến lạnh bỗng bật cười khúc khích, nói:

- Bạch ca ca yên tâm đi, muội đã nói không ghen là không ghen. Muội dung nạp được Mộ Dung Hồng, Uyển Nhi và Kim Thái Phụng thì sao lại không dung nạp được thêm một Phàm tiểu thư chứ ?

Phàm Tố Loan không biết trong lòng nghĩ sao, nhưng ngoài mặt thì thẹn đỏ mặt, quát:

- Vô liêm sỉ !

Thúy Thúy bị mắng nổi giận bất thần ra tay tát Phàm Tố Loan đánh chát một tiếng ...

Phàm Tố Loan phần không phòng bị, phần Thúy Thúy xuất thủ quá nhanh. Không kịp tránh né, lãnh trọn một chưởng, trên má lập tức hằn rõ dấu năm ngón tay.

Phàm Tố Loan tính tình cương liệt nghĩ mình thân phận thiên kim không may gia đình gặp biến, giờ bị người coi khinh, lại nghĩ tủi cho mình sở học kém người, rút soạt chiếc ngân tiên quấn quanh thắt lưng ra, định đập vào đầu tự tử.

Triển Bạch thấy Phàm Tố Loan rút binh khí ra sợ nàng nóng nảy động thủ với Thúy Thúy rồi lại tự rước khổ vào thân. Bởi võ công của nàng kém xa Thúy Thúy. Chừng thấy nàng lại đập cán roi vào đầu tự tử, Triển Bạch vội quát lên một tiếng "Phàm cô nương" rồi xuất thủ như điện chớp ngọn ngân tiên trong tay nàng.

Phàm Tố Loan khóc lớn một tiếng rồi đâm đầu bỏ chạy.

Triển Bạch gọi với theo:

- Phàm cô nương ! Phàm cô nương !

Nhưng Phàm Tố Loan đã đi mất dạng, Triển Bạch sợ nàng quần trí lại đi tìm đường chết nên vội phi thân đuổi theo.

Thúy Thúy kinh ngạc ngẩn người, nàng không ngờ chỉ một cái tát tai đã có thể khiến cho Phàm Tố Loan không muốn sống nữa !

Lại nói Triển Bạch đuổi theo Phàm Tố Loan, vốn khinh công đề tung thuật của chàng hiện giờ có thể nói nàng chưa chạy được mười bước thì chàng đã bắt kịp rồi.

Nhưng chàng vừa phi thân qua bụi rậm xảy thấy từ trên một cây đại thụ có vật gì đen ngòm lặn tròn xuống xông thẳng về phía chàng. Vật đen di động cực nhanh, chỉ thấy vật này cao không đầy ba thước, vừa rớt xuống đất đã thi triển một thế "Lý Ngư đả đỉnh" đứng phắt trước mặt chàng.

Chờ khi vật kia dừng lại, Triển Bạch mới nhận ra đó là một người mình cao không đầy ba thước đầu to như chiếc đấu, mũi chảy lòng lòng, gã giơ tay quệt mũi một cái rồi nhe răng cười với Triển Bạch.

Thì ra đó là Tam Thốn Đình, đệ tử của Giang Nam nhị kỳ mà chàng đã từng gặp ở Yến Tử Cơ.

Triển Bạch hừ lạnh một tiếng:

- Thì ra là người ! Hai sư phụ của người đâu ?

Triển Bạch ghét ác như cừu, từ khi biết được hành vi bại hoại của Giang Nam Nhị Kỳ đối với Thần Hầu, chàng dạn lòng phải thay Thần Hầu hỏi tội nhị kỳ.

Tam Thốn Đình lắc lư chiếc đầu to dùng, nói:

- Một mình thiếu gia cũng đủ lấy mạng người, còn hỏi đến nhị vị thái gia làm chi ? Dứt lời đột ngột xuất thủ, một chiêu "Tiểu quỷ thôi ma", nhanh như điện nhằm vai trái Triển Bạch kích tới.

Triển Bạch thấy gã ra tay đột ngột như muốn ám toán người. Bất giác nổi giận, nghiêng vai trái, bước sang phải hữu chưởng giơ lên vỗ về phía hậu tâm gã một chưởng.

Nào ngờ thân pháp Tam Thốn Đình cực kỳ linh hoạt, điểm chấn một cái thân hình vọt xéo lên ba thước, vẫn thế cũ "Tiểu Quỷ thôi ma" nhằm vai trái Triển Bạch ấn tới !

Triển Bạch không ngờ thân thủ của Tam Thốn Đình lại vượt xa lần gặp ở Yến Tử Cơ. Thân pháp đã nhanh nhẹn mà chiêu thức cũng ảo diệu, chưởng phong vừa chạm vào người đã nghe hàn khí thấu cốt. Triển Bạch không còn ý khinh địch nữa dùng bộ pháp "Thiên Hoán Phiêu Phong" tránh chiêu, thi triển một chiêu "Phong chấn lôi minh" của pho Lôi minh chưởng, nhằm đầu Tam Thốn Đình kích tới.

Tam Thốn Đình rít lên một tiếng chói tai, chiếc đầu to quá khổ tràn sang một bên rồi biến chưởng thành trảo chộp về phía cánh tay phải Triển Bạch.

Thoắt cái hai người đã trao đổi qua ba chiêu, Triển Bạch kinh hãi, không ngờ võ công của Tam Thốn Đình lại tiến bộ nhanh như vậy.

Bên kia Tam Thốn Đình kinh hải cũng không kém Triển Bạch. Bởi sau lần gặp mặt ở Yến Tử Cơ, ba sư đồ trở về nơi ẩn náo ngày đêm khổ luyện kỳ công. Sau gần một năm khổ luyện ba sư đồ tự cho rằng võ công của ba người đã đủ để đối phó với Thần Hầu nên mới dám lộ mặt ra giang hồ.

Không ngờ gặp được Triển Bạch ở đây, Tam Thốn Đình nảy ra ý định trả thù một chưởng bị đánh nơi Yến Tử Cơ dạo nọ. Nhưng võ công của đối phương lại cao cường vượt xa sức tưởng tượng của gã. Tam Thốn Đình tuy hình thù quái dị nhưng tâm tính lại cao ngạo vô cùng, thấy qua ba chiêu vẫn không làm gì được đối phương. Lòng đã tức giận, chỉ nghe gã rít lên một tiếng dài, hai tay dang ra, tư thế như Yến Tử Xuyên vân, nhưng đều lại nhằm Triển Bạch lao tới.

Triển Bạch ngẩn người, nhìn chiêu thức của Tam Thốn Đình tựa như người ta lao đầu vào đá để tự sát, võ lâm thiên hạ, chưa từng nghe nói có ai dùng chiêu thức này để công địch !

Nhưng Triển Bạch có biết đâu, đây là một đại sát chiêu trong pho Quỷ Mạt chưởng, tên gọi là Quỷ Đầu Đả Chung nhìn thì đơn giản chỉ dùng đầu lao tới, kỳ thực có thể dùng đầu cũng có thể dùng hai tay và cả hai chân, bởi vậy chiêu thức này biến hóa còn lợi hại hơn cả dùng song chưởng ?

Đặc biệt đầu của Tam Thốn Đình đã luyện thành Thiết Chùy Quán Đĩnh, nên đầu của gã chẳng khác gì một quả Thiết Chùy, sức có thể khai sơn phá thạch.

Triển Bạch tuy không biết đây là chiêu thức gì nhưng cũng cử đơn chưởng thi triển một chiêu "Tấn Phong kích lôi", vẫn một chiêu trong Lôi âm chưởng, nhằm đầu Tam Thốn Đình quét tới

Không ngờ Tam Thốn Đình giữa chừng biến chiêu, đầu ngẩng lên thân hình đột ngột vọt lên không tránh chưởng đồng thời song chưởng dựng lên như dao nhằm Thái Dương huyệt của Triển Bạch xấn xuống.

Diễn biến quá đột ngột lại vượt quá dự liệu của Triển Bạch. Chàng không kịp chống đỡ chỉ kịp rút cổ một cái, song chưởng đối phương đi lướt qua mặt nghe rất rát.

Triển Bạch rung mình thâm kinh hải cho sự biến hóa tinh kỳ của chiêu thức.

Nhưng đầu đã hết, song chưởng không trúng đích, Tam Thốn Đình hơi rướn người trên không trung song cước đồng phi ra, hai thanh đoản kiếm xuyên qua mũi giày kích thẳng vào song mục Triển Bạch.

Triển Bạch thất kinh vội giở "Thiên Hoán phiêu phong" bộ ra, Tam Thốn Đình chỉ thấy hoa mắt một cái, thân hình Triển Bạch đã biến đâu mất. Gã đáp xuống đất ngơ ngác nhìn, không biết Triển Bạch biến đi đường nào.

Bỗng sau lưng gã có tiếng cười lạnh, Tam Thốn Đình quay phắt lại thì thấy Triển Bạch đang chấp tay sau lưng, đứng cách gã chưa đầy một trượng.

Tam Thốn Đình vừa sợ vừa giận, rít lên một tiếng lại cúi đầu lao tới !

Triển Bạch nghiêng răng quát:

- Người muốn chết !

Dứt lời giở Thiên Phật giáng ma chưởng ra, một chiêu "Phật ảnh trừ yêu" chỉ thấy lớp lớp chưởng ảnh cuốn theo cuồng phong tất cả đều nhằm đầu Tam Thốn Đình kích tới.

Tam Thốn Đình bỗng cảm thấy chưởng phong như bức tường sắt nhằm đỉnh đầu mình giáng xuống thì biết là tình hình bất diệu, vội vàng biến chiêu tránh thế công. Nhưng không kịp nữa, chỉ nghe "bùng !" một tiếng, tiếp đó là một tiếng "bụp !" nghe dòn tan, thân hình của Tam Thốn Đình văng ra xa ba trượng, chiếc đầu đã luyện thành Thiết Chùy quán đỉnh rắn chắc như sắt thép đã bị chưởng phong đánh nát, máu hòa lẫn với óc văng tung tóe !

Ngay lúc đó có hai tiếng hú dài như ma kêu quỷ khóc, hai bóng đen như điện bay tới đỡ lấy thân hình Tam Thốn Đình. Nhìn thấy Tam Thốn Đình đã tắt thở, hai người bỏ gã xuống phi thân đến trước mặt Triển Bạch. Thân hình hai người như hai luồng điện xẹt tới nhưng khi còn cách chàng một trượng thì đứng phắt lại.

Triển Bạch khẽ rung mình, khinh công thân pháp của hai người này quả là hiếm gặp trong võ lâm. Nhìn kỹ lại thì không phải ai xa lạ, chính là Giang Nam nhị kỳ.

Xích Phát Linh Hầu Thường Khứ Ác nghiêng răng, nói:

- Tiểu tử ! Người giết chết ái đồ của lão phu, lão phu phải phân thân người làm muôn đoạn để trả thù cho ái đồ !

Quỷ Cốc Ẩn Tẩu Văn Chính Kỳ cười lạnh nói:

- Sư huynh ? Phân thân làm muôn đoạn thì dễ dàng cho tiểu tử này quá. Phải dùng thủ pháp âm Huyết triệt lạch để cho hắn đau đớn trong vòng bảy bảy bốn mươi chín ngày, sau đó mới băm vằm hắn ra muôn mảnh !

Triển Bạch ngẩn mặt cười lớn:

- Hai lão tặc tàn độc, quả đúng là hạng khi sư diệt tổ

Thường Khứ Ác trợn mắt:

- Tiểu tử người nói bảy cái gì đó ? Người làm sao biết ân sư ta là ai mà nói càn như vậy ?

- Hừ ! Muốn cho người không biết tốt nhất là không nên làm ! Coi hai người cũng sáng láng ra dáng người có đọc sách thánh hiền, không ngờ đạo lý đơn giản đó mà cũng không biết !

Trên gương mặt Nhị Kỳ nét kinh hãi, nét phẫn hận hòa lẫn với sát khí trông rất ghê rợn. Văn Chính Kỳ nói rít qua kẽ răng:

- Người nói đi ! Sư phụ của ta là ai ? Nếu người nói không ra thì đừng trách huynh đệ ta ác độc !

Triển Bạch nhếch môi cười, vẻ khinh thị nói:

- Thần Hầu Thiết Lăng ! Ta nói không sai chứ ?

Nhị Kỳ giấy nẩy như chạm phải rắn độc, trên gương mặt hai người đầu tiên là kinh hãi đến cùng cực, sau đó là bùng bùng sát khí.

Văn Chính Kỳ quát lớn, giọng run run:

- Sư huynh ! Chúng ta liên thủ giết chết hắn rồi tính sau

Nhị Kỳ thấy bí mật của hai người đã bị Triển Bạch biết, cảm thấy việc này quan hệ quá lớn, nếu để giang hồ biết được thì Nhị Kỳ không còn đất đứng nữa, bởi vì cả hai mới định giết người diệt khẩu.

Đại Kỳ Thường Khứ Ác nghe sư đệ nói, lão không đáp lời. Lập tức vận huyền công, các khớp xương trong người lão bắt đầu kêu lách cách nghe rất rùng rợn.

Nhị Kỳ cũng lập tức vận công hai tay nắm chặt rồi buông ra, xong lại nắm lại, dấu hiệu chứng tỏ lão đã vận công lực đến cực điểm.

Không khí xung quanh như cô đặc lại, sát khí bao trùm không gian, một trận mưa máu gió tanh sắp khai diễn.

Triển Bạch một mặt ngằm vận chân khí phòng bị, một mặt lên tiếng nói:

- Tại hạ có ước hẹn với người rằng từ nay không được xen vào chuyện thị phi trên giang hồ. Nếu nhị vị nhất định động thủ với tại hạ thì hãy lưu lại một tín vật gì chứng tỏ là nhị vị bức bách tại hạ động thủ, bằng không ...

Văn Chính Kỳ quát lớn:

- Không cần phải nhiều lời !

Thường Khứ Ác cười lạnh:

- Lần này tiểu tử ngươi chết chắc rồi, còn đòi lưu lại tín vật làm chi ?

Dứt lời giở tuyệt thế công phu Hắc sát thủ. Một chiêu Hắc Thủ Đoạt Hồn nhắm mặt Triển Bạch vỗ tới một chưởng.

Gần như đồng thời Văn Chính Kỳ giơ hai cánh tay gầy như que củi thi triển Âm Phong chưởng phối hợp với Thường Khứ Ác, chém xéo vào Kiên Tĩnh huyết của Triển Bạch một chưởng.

Hai tay tuyệt thế cao thủ với công lực khổ luyện mấy chục năm trời đồng loạt xuất thủ hợp công khí thế kinh nhân ?

Triển Bạch cũng ngẫm phục võ công của Nhị Kỳ đều liệt vào hàng võ công hiếm thấy trong võ lâm. Chàng cũng không chắc mình có thể cùng lúc trừ khử Nhị Kỳ nên dùng bộ pháp Thiên Hoán Phiêu phong thoát ra khỏi tầm khống chế của Nhị Kỳ.

Bộ pháp của Triển Bạch tuy thần kỳ, nhưng võ công của Nhị Kỳ lại cao thâm hơn Tam Thốn Đinh bội phần, bởi vậy hai người chỉ thoáng ngạc nhiên một chút rồi lập tức lấy lại thế hợp vây Triển Bạch, đồng thời mỗi người lại tấn công một chưởng nữa ?

Chưởng Phong âm nhu nghe như gió xuân nhè nhẹ, thực tế lại dũng mãnh phi thường. Triển Bạch lần thứ hai tránh được thế công của đối phương. Chỉ nghe "Bùng ! Bùng !" hai tiếng, đất đá tung bay mù mịt, trên mặt đất xuất hiện hai hố sâu hoắm.

Nhị Kỳ liên tiếp hai chiêu không trúng mục tiêu, vừa kinh hãi vừa cuồng nộ, song song quát lớn một tiếng đồng thi triển sát chiêu. Chỉ thấy chưởng ảnh đầy trời. Trong như chậm nhưng kỳ thực nhanh nhẹn tuyệt luân.

Bộ pháp của Triển Bạch tuy linh hoạt xuất thần nhưng cũng không thể tránh né được mãi dưới thế vây công của hai tuyệt thế cao thủ, chàng vừa định hoàn thủ.

Bỗng một làn hương nhè nhẹ thoáng qua, tiếp đó là "Bùng ! Bùng !" hai tiếng. Nhị Kỳ bị đẩy lui ba bước.

Nhị Kỳ chưa kịp nhìn rõ thì đã thấy hai luồng chưởng phong như núi áp tới, không gượng lại được phải thối lui ba bước mới đứng vững được.

Chừng nhìn lại thì cạnh Triển Bạch đã xuất hiện thêm một quỷ diện quái nhân.

Thường Khứ Ác nổi giận quát:

- Tiểu tử ngươi là ai mà dám gây sự với Giang Nam Nhị Kỳ ?

Quỷ Diện quái nhân Thúy Thúy cố ý sửa giọng nghe quái dị quát:

- Không cần nhiều lời ! Tiếp chiêu !

Dứt lời song thủ đồng loạt xuất chiêu chia ra tấn công Nhị Kỳ.

Giang Nam Nhị Kỳ cùng quát lớn giơ chưởng nghênh địch "Bình ! Bình !"

Nhị Kỳ lại bị đẩy lui ba bước lớn.

Thúy Thúy cất giọng cười quái dị, nói:

- Công lực kém cỏi như vậy mà cũng dám lớn lối trước mặt bản nhân !

Nhị Kỳ tức giận không biết để đâu cho hết, vận toàn lực vào song chưởng động loạt tiến công.

Thúy Thúy giơ ngọc thủ lên, chỉ thấy song phương như ngọc điệp xuyên phong đón đỡ song chưởng của Nhị Kỳ

Bình ! Bình !

Lần này thì Nhị Kỳ bị đẩy lui năm, sáu bước.

Liên tiếp ba lần đối chưởng đều bị đối phương đẩy lui. Nhị Kỳ tự biết mình không phải là đối thủ của quỷ diện quái nhân, nên trong lòng đã bắt đầu khiếp sợ.

Thúy Thúy lại cười nói:

- Hai người sợ rồi sao ? Đỡ thêm một chưởng nữa !

Dứt lời song chưởng từ từ giơ lên, đôi ngọc chưởng nhỏ nhắn của nàng phát ra hai đạo bạch quang chói mắt.

- o O o -